

Formanden: Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Frederiksen: Jeg frasalder Ordet.

Ordføreren: Den meget ærede Minister spurgte, om naar man da mente, at Indfødsretten, hvis den nu blev negtet Børnene, atter skulde forlanges. I den Henseende vil jeg henvise til den Udvalgsbetænkning, hvortil Flertallet i det Hele har støttet sig, nemlig Betænkningen fra 1867. Deri staar: „naar de ere komne til Skjelsaar og Alder“, hvilket nærmere er forklaret af os ved at sige: naar de selv begjære det. I hvilken Alder dette sker, er naturligvis afhængigt af nærmere Omstændigheder. Naar den ærede Minister nævnte 13—14 Aars Alderen, vil ogsaa jeg anse denne for at være passende. Naar den ærede Minister endvidere spurgte, hvilke Garantier vi til den Tid vilde have, siger jeg, at Garantien findes deri, at de Paagjældende modtage Indfødsretten med Bevidsthed. Jeg støtter dette derpaa, at det jo er den Alder, man pleier at forstaa ved Konfirmationsalderen, og netop den samme Alder, der findes anført i Udvalgets Betænkning af 1867. Hvor ondt det end gjør mig, at jeg muligvis kan komme til at faare personlige Følelser, kan jeg dog ikke andet end tilraade det høie Thing ikke at vedtage det stillede Endringsforslag.

Bale: Overfor det ærede Medlem for Ljstved Amts 2den Valgkreds (Sagd) skal jeg blot tillade mig en Bemærkning, vedrørende denne Sag, som han nok vil tilgive mig. Han har med meget stor Barmhertighed og Følelse talt for denne Sag og for disse Børn, men han har ikke, idet han lagde saamegen Barmhertighed og Følelse i sit Foredrag, tænkt paa, at de Betragtninger, han her gjør gjældende, ville gjælde alle de Børn, hvis Forældre i dette Dieblit ikke have Indfødsret. Om alle dem kan det ærede Medlem sige akkurat det Samme, som han har sagt her. Naar deres Forældre faae Indfødsret, faae Børnene ogsaa Indfødsret, forsaavidt de ere fødte her i Landet, men naar faae Forældrene Indfødsret? De faae den, naar de godtgjøre, at de have opholdt sig i længere Tid her i Landet, at de have knyttet sig til Danmark og derved vist, at de i Sandhed ere danske Borgere. Hvad er imidlertid Tilfældet i denne Sag? Det gjør mig ondt, at man fra Ministerbordet, hvorfra man dog skulde vente, at den vilige Opfattelse af Sagen skulde høres, faar at mærke, at den høitærede Minister tror sig nødt til ved denne Leilighed at bruge Udtryk, som om den vilige Overveilelse, der er gaaet gennem to Folkethingsudvalgs Behandling af denne Sag, og som skal gjøre sig gjældende ved denne Afstemning, skulde være et Slag imod hele Familien Molise; saaledes omtrent lød det. Det forekom-

mer mig, at den Slags Begrundelse ikke er heldig. Jeg vender imidlertid tilbage til det ærede Medlem (Sagd), og jeg skal da tillade mig at vise, at her netop fattes, hvad der skulde give Afkomst til, at disse Børn fik Indfødsret. Der er her et vist Ansvar for, at disse Forhandlinger komme frem, men vi maa tilbøielig lægge det over paa Regeringen, der har indbragt Spørgsmaalet, og som dergjennem har gjort det nødvendigt at omtale disse Forhold. Her i Thinget se vi ikke paa Familien i det Hele, men paa den Opdrager, der melder sig som den, der søger Indfødsret for disse Børn. Det er nu vitteligt for Alle, at den Mand, hvormed der er Tale, i det aller alvorligste Dieblit i sit Fædrelands Historie ikke blot har været borte, men endog har været i fremmed Tjeneste. Det er dernæst vitteligt, at det, der nu synes at være Grunden til, at han atter tager Ophold i Danmark, er, at hans Gustru, som ikke er født dansk, er død i Udlandet. Han er nu for nylig vendt her tilbage, efter at den største Del af hans Liv er ført i Udlandet, og hans Børn ere fødte der. Under disse Omstændigheder forekommer det mig, det vilde være rigtigst, at denne Mand dog ventede lidt, for at vi kunne se, om hans Beslutning om at tage Ophold her i Danmark vil blive af længere Varighed. I dette Dieblit kan man forudsætte, at Børnene umuligt kunne, som det ærede Medlem sagde, leve og aande i det Fædreland, hvori de nu leve og aande, idet de først for ganske nylig ere komne hertil, medens de, hvis deres Moder havde levet, vilde være knyttede til et ganske andet og fremmed Fædreland. Dette er imidlertid det Personlige i Sagen, og derved skal jeg ikke opholde mig videre. Naar vi nu gaa over til, hvad der ligesom foreligger, se vi jo for første Gang det Tilfælde, at en Berge eller en Fader kommer og ønsker Indfødsret for sine Børn; det er Spørgsmaalet, som man her har under søgt, og som man i Henhold til tidligere Afgjørelser har fundet det rigtigst at besvare benægtende. Der er vistnok ikke mindste Grund til ikke at fastholde den Opfattelse, at Indfødsret kun gives til dem, der selv søge den, og vi behøve ikke af den høitærede Minister at høre det Spørgsmaal optaget, naar de skulle fremsætte deres Ønsker om Indfødsret. Naar de selv komme med deres Ansøgning, og naar de Vidnesbyrd, som Ministeriet kræver af Andree, der søge Indfødsret, ogsaa ledsage deres Ansøgning, tvivler jeg ikke om, at dette Thing vil komme dem imøde med Velwillie. Ligesom den Følelse kan gjøre sig gjældende, at det er underligt, at man negter disse Børns Fader Opfyldelsen af det Ønske, han er fremkommen med, skøndt jeg er overbevist om, at Børnene ikke ville finde det underligt — en Afgjørelse, ved hvilken de almindelige Hensyn, der gjælde i alle lignende Tilfælde, have gjort sig gjældende — saaledes kunde paa den anden Side ogsaa den Betragtning komme frem, at det var mærkeligt, hvor let man,